

λων — είναι τι ἀγῶδες ἀκατανόητον νὰ ἐπιτηδεύ-
ται τις βαναυσολογίας. Τὰ πράγματα ταῦτα δὲν
δύνανται νὰ διαγνώσωσιν οἱ ἀλλοδαποί, διότι ἐν τῇ
γλώσσῃ τοῦ πᾶν ἐγκλείεται ἐν τῇ δυνάμει ἐκείνῃ, ἡ
ὁποία καλεῖται αἰσθημα τῆς γλώσσας. Οἱ ἀλλοδα-
ποὶ στερούμενοι τούτου κατ' ἀρχήν, ἀφ' οὗ εἶναι
ἀλλόγλωσσοι, στεροῦνται τοῦ κριτηρίου πρὸς ἐλεγ-
χον τῶν πραγμάτων. Αἱ κρίσεις των ἐπομένως δὲν
δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσι ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ,
ὁ ὅποιος ἀκολουθεῖ τὴν πορείαν, τὴν ὁποίαν ἡ φύ-
σις τῶν πραγμάτων, ἦτοι ἡ ἰσχυροτέρα λογικὴ, ἐ-
πιβάλλει.

Ὁ λαὸς σοφός, ὡς πάντοτε, ἐν τῷ ἐνστίκτῳ αὐ-
τοῦ, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀπέχων ν' ἀκολουθῇ ἀπαρασα-
λεύτως τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης γραμματικῆς.
(οἱ ὅποιοι ἄλλως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀκόμῃ
δὲν τηροῦνται πάντοτε ἀπαρασαλεύτως ὡς ἐκφρά-
ζονται ἐν τῇ γραμματικῇ), ἀφ' ἑτέρου
εἰς ματαιοσκόλους τινὰς ἢ εἰς πνεύματα παραδο-
ξολόγῃ τὴν εὐγενῆ δόξαν νὰ ἐκθάπτωσι καὶ ἀνυ-
ψώσιν εἰς περιωπὴν κλασικότητος πᾶσαν ἀκαθα-
σίαν, δημιουργεῖ γλώσσαν, ἡ ὁποία διχφυλάττει καὶ
τὴν ἱστορικὴν πρὸς τὸ παρελθόν καὶ τὴν πραγμα-
τικὴν ἐν τῷ παρόντι ἐνότητά τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ὁ
λαὸς διὰ τῆς γλώσσας, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν προη-
γμένων αὐτοῦ τάξεων, ἦτοι διὰ τοῦ φυσικοῦ καὶ
μόνου ἀληθοῦς ὄργανου πάσης ἐθνικῆς δράσεως,
δημιουργεῖ, ἐξασφαλίζει καὶ τὸν σύνδεσμον πρὸς
τὴν ἀρχαίαν γλώσσαν καὶ τὸν σύνδεσμον πρὸς τὰ
διάσπαρτα μέλη τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος.

Ἡ ἐργασία αὕτη δὲν πηγάζει ἀπλῶς ἐκ πατριω-
τικῆς αἰσθηματικότητος, ὡς θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ
διακηρύξωσιν οἱ χυδαῖσταί, ἀλλ' ἐκ τῆς ιστορικής
αὐτῆς, ἐν συνόλῳ θεωρουμένης, οὐχὶ δηλαδὴ ὡς
ρωμηοσύνης μόνον ἢ ὡς κλασικισμοῦ. Διότι ἡ
ἱστορία ἐδημιούργησε τὰς σημερινὰς ἀνάγκας, ὅφ'
ὦν ἐλαύνεται τὸ ἔθνος ἐν τῇ πολυποικίλῃ δράσει
αὐτοῦ καὶ δὴ ἐν τῇ γλώσσῃ.

Ἡ καθαρύουσα ἐπομένως εἶναι πόρισμα τῶν
δράσεων ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἔθνους γενικῶν ἱστορικῶν
παραγόντων, ὡς ὑπεδείξαμεν, καὶ εἶναι ἐπομένως
πόρισμα ἀναγκαῖον καὶ ἀναπόφευκτον.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον αὕτη ἐπικρατεῖ καὶ δι' αὐ-
τὸν θὰ ἐπικρατήσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΡΟΝΤΗΡΗΣ

* F. Augusto de Benedetti *

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΟΒΕΤΑΙ *)

ΕΑΜ. (Μετὰ διακοπήν) Κάμε ὅπως θέλεις. Θὰ
μὲ σκοτώσουν, ἀλήθεια! Λοιπόν, ἂν θέλεις ὁ πα-
τέρας σου καὶ ὁ ἀδελφός σου νὰ ζήσουν αἰωνίως
στὴ φυλακὴ, πῆγαινε.

ΕΒΕΑ. (Ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ ἐξελθῇ. Ἰσταται αἶ-
φνης πληγείσα. Καταβεβλημένη, σιγά.) Ὁχι, ὄχι,
δὲν πηγαίνω. (Πλησιάζει πρὸς αὐτὸν ὅστις μειδιᾷ
καὶ συγκεκλιμένη μέχρι δακρύων καὶ μὲ τόνον
θλιβερόν.) Ἀλλὰ καὶ σύ, Ἐδμόνδε, φανοῦ καλός!

*) Τέλος

φανοῦ τίμιος! Κάμε ὅ,τι σοῦ λέγω! Ἐλα στὸ
σπῆτι μου! Βλέπεις, δὲν σοῦ κοστίζει τίποτε, τί-
ποτε. Ἐνῶ ἀπεναντίας ἐμὲ μὲ σώζεις ἀπὸ τὴν
ἀτίμωσιν. Ὁχι, δὲν ἤλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ἀπειλήσω·
σὲ παρακαλῶ... παρακαλῶ μόνον... Ἐδμόνδε!...
Ἀλλ' εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐλησμώνῃς τὰς
εὐτυχεῖς ἡμέρας ποῦ ἐπεράσαμε μαζύ;... Ἀπο-
κρίθητι!... Ἐδμόνδε!... Ἀλλ' ἡ συνείδησίς σου
δὲν ὁμιλεῖ τὴν στιγμὴν αὐτήν; δὲν σοῦ λέγει τί-
ποτε—ὅπως ἀπαντήσῃς εἰς τὴν δυστυχίαν αὐτήν—ἡ
ὁποία σοῦ παρέδωκεν ἑαυτὴν ὀλόκληρον, ἡ ὁποία
τόσα χάριν σοῦ ἔκαμεν, ἡ ὁποία τόσον σὲ ἠγάπησε,
τόσαν, ὥστε καὶ τώρα ἀκόμῃ σὲ λατρεύει;

ΕΑΜ. (Διακόπτων αὐτήν, ζωηρῶς.) Ἄκου, ζητεῖς
νὰ μὲ συγκινήσῃς, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς.

ΕΒΕΑ. (Γονυπετῆς.)... Ἀκόμῃ σὲ λατρεύω!...

ΕΑΜ. (Ἀποφεύγων νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ αὖξουσιν
κτηνωδίας.) Ὁ, κάμε μ.υ μίαν χάριν, πές μου—
πότ' ἐμὲ ἀγάπησες; Ὁ! ἂς παίξουμε καὶ μία
φορὰ μ' ἀνοικτὰ χαρτιά! Λοιπὸν ἂς παραδεχθῶ-
μεν ὅτι μ' ἀγάπησες. Ἀλλὰ γιατί—πές μου λοι-
πόν—γιατὶ μὲ ἀγάπησες; Ἐμπρός, θάρρος λοιπόν!
Ἐκ συμφέροντος. Διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ συμ-
φέρον, καθὼς ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον
γίνονται διὰ συμφέρον. Ἐνόμιζες ὅτι θὰ σὲ ἐνυμ-
φεύμην, ἐλογάριαζες ὅτι ἀγαπῶσα μὲ ἐξασφάλιζες
μίαν θέσιν κοινωνικὴν καὶ ἔκαμες καλὴν σκέψιν
ποῦ μ' ἀγάπησες (Ὑπομειδῶν.) Ἄ! Ἄ!

ΕΒΕΑ. (Παρατηροῦσα αὐτὸν ὡς ἀπολιθωμένη καὶ
ψιθυρίζουσα) Ἄ! Πῶς λοιπὸν μετεβλήθης τόσον;

ΕΑΜ. (Μειδιῶν.) Νόμος τῆς ἐξελιξέως, κόρη
μου...

ΕΒΕΑ. (Παλαιούσα ἀκόμῃ. Μὲ τρυφερότητα καὶ
βαθῶς αὐξάνουσαν συγκίνησιν.) Ὁχι, ὄχι, ὄχι.
Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔγινες τόσον κακός. Θέλεις
νὰ φανῇς κακός, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς.
Ἄκου, Ἐδμόνδε! Συγκατάνευσε εἰς ὅ,τι σοῦ ἐξή-
τησα. Τί θ' ἀπογείνω οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἤξιῦρω...
Ἀλλὰ σὺ δὲν θ' ἀκούσῃς πλέον νὰ ὁμιλοῦν γιὰ
ἐμέ. Σοῦ τ' ἐρρίζομαι. Σὺ νὰ μὴ μὲ εἶχες ποτὲ
γνωρίσῃ... (Σχεδὸν ὑποκώφως.) Δὲν εἶναι ἀλή-
θεια, ἱδμόνδε, ὅτι θὰ ἔλθῃς σπῆτι μου;

ΕΑΜ. (Ἐξαπλυνόμενος) Ὁχι, ὄχι, ὄχι. Πόσες
φορὲς νὰ σοῦ τὸ πῶ;

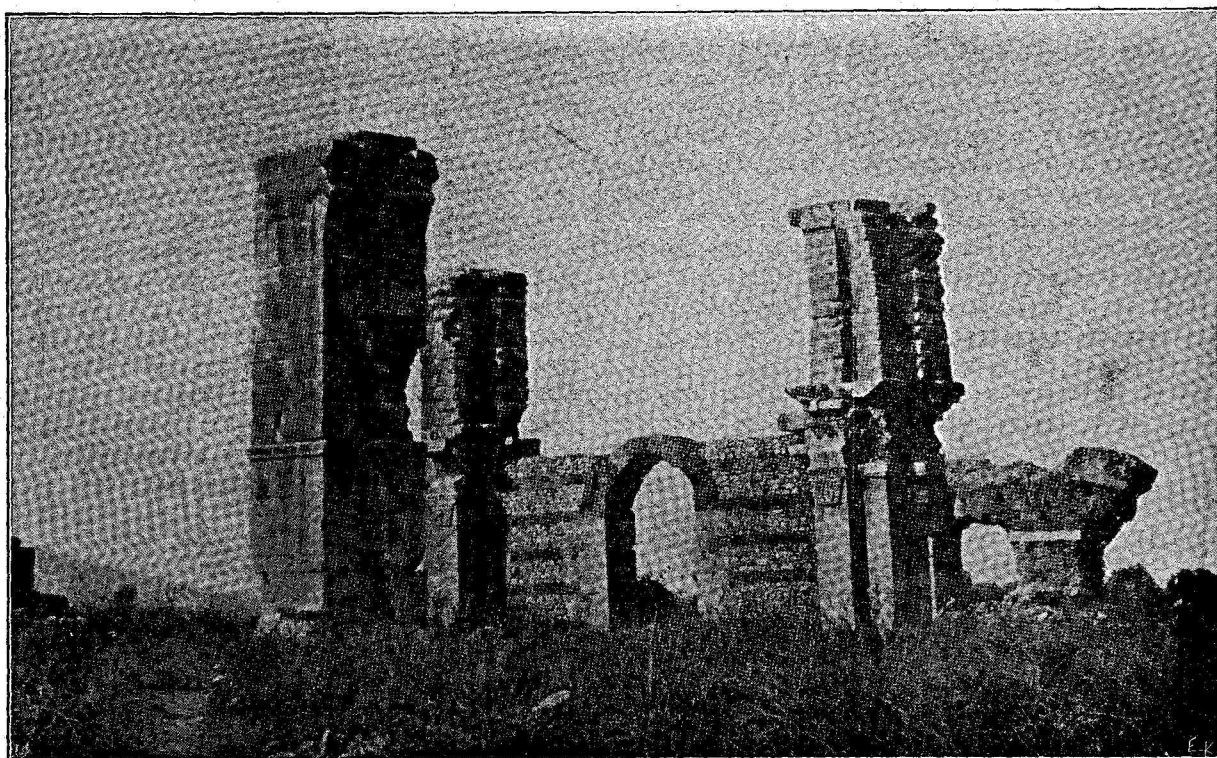
ΕΒΕΑ. (Μὲ κάποιαν δύναμιν.) Ἀλλὰ γιατί;
Γιατί; Ἀφοῦ στὸ τέλος τῆς γραφῆς δὲν σοῦ κοστί-
ζει τίποτε! Ἀλλὰ γιατί λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ ἔλ-
θῃς; Πές μου τοῦλάχιστον τὴν αἰτίαν.

ΕΑΜ. (Φυλλομετρῶν βιβλίον) Θέλεις νὰ σοῦ πῶ
τὴν αἰτίαν;...

ΕΒΕΑ. (Παρακλητικῶς.) Μὰ ναί, μὰ ναί...
τοῦλάχιστον αὐτό!...

ΕΑΜ. (Μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια ἀτενίζων
αὐτήν.) Διότι... εἶναι καλὸν νὰ ἔχῃ κανεὶς ἐμ-
πιστοσύνην... ἀλλ' ἀκόμῃ καλλίτερον νὰ μὴν
ἔχῃ!...

ΕΒΕΑ. (Κρύπτουσα τὰς χεῖρας εἰς τὴν κόμην.)
Ἄ! Νομίζεις... (Μὲ πρόσωπον μορφαῖον ἀπὸ
ἀηδίας.) Ἄ! Θέσ μου! (Μὲ βαθεῖαν ἐκφρασίν.)
Ἀλλὰ σὺ μὲ ἀναγκάζεις διὰ τῆς βίας νὰ σὲ κατα-
φρονήσω! Νομίζεις ὅτι σοῦ στήνω πλεχτάνην;
Ἐγώ;... (Μὲ αὖξουσιν μανίαν.) Ἀλλὰ λοιπὸν

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

ΕΡΕΠΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

νομίζεις ότι επειδή σὺ εἶσαι ἄθλιος εἶναι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅμοιοι; Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι ἡδυνήθην νὰ ἐμπιστευθῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... ὅτι τὸν ἐπίστευσα! Ἀλλὰ ποῖος δὲν θὰ τὸν ἐπίστευε; Καὶ μοῦ ἔλεγεν ὅτι θὰ μοῦ χύσῃ βιτριόλι στὸ πρόσωπον ἂν τὸν ἡπάτων! Ἀλλά, πές μου, τί νὰ κάμω τώρα; Καὶ μοῦ ἔγραφε τραγούδια! ὦ! Ποιητής! Ποιητής! (Μὲ τρομερὸν σαρκασμὸν ἐπαναλαμβάνουσα τὰς λέξεις του.)

« Μονάχα τὴν ψυχὴ σου σοῦ γυρεύω,
ἀλλὰ τὴ θέλω, τὴ γυρεύω ὁλόκληρη »

Ἄ! τὴν ψυχὴ μου, τὴν ψυχὴ μου. Δυστυχισμένη! Ποιητὴ! (Μανιώδης. Τρέχουσα εἰς τὴν τράπεζαν καὶ λαμβάνουσα τὸ λεύκωμα τῶν ποιήσεων καὶ ρίπτουσα αὐτὸ εἰς τὸ πρόσωπόν του.) Τὰ τραγούδιά σου: Ἰδέ τα.

ΕΔΜ. (Μὲ κραυγὴν ἀπειλῆς). Πρόσεχε, Ἐβελίνα!

ΒΕΕΑ. Τί νὰ προσέχω; Τί; Σὺ νὰ προσέχῃς. Ἄ! Τώρα ἐννοῶ γιατί ἡρνεῖσο... Καὶ τὰ γράμματα; Τώρα πές μου γιὰ τὰ γράμματα... Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰ ἐπιστρέψῃς, πές μου τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν... Ἄ! δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὴν πῇς. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ξεύρω. Θέλεις νὰ τὰς κρατήσῃς τὰς ἐπιστολάς μου ὅπως—ἐὰν καμμίαν ἡμέραν παρουσιασθῇ περίστασις—δύνασαι, εἰς κύκλον φίλων ὁμιλούντων περὶ τῶν κατορθωμάτων των, νὰ εἴπῃς μειδιῶν «ὦ! ἔχω κι' ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου!...» καὶ νὰ πᾶς στὸ τραπέζακι σου, ν' ἀνοίξῃς τὸ κουτί, νὰ βγάλῃς ἔξω τὰς ἐπιστολάς μου καὶ νὰ τὰς δείξῃς λέγων: «Ἡ καυμένη, κυττάτε,

ἀλήθεια, πόσο μ' ἀγαποῦσε!»... (Μὲ ἄγριον ᾄδον.) Γι' αὐτό, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἀρνήσου το, ἂν δύνασαι! Ἄ! σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ τώρα—ἐπὶ τέλους!

ΕΔΜ. (Κυνιαῶς.) Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σέ. Μπορεῖς νὰ πῇς ὅτι εἶμαι ἓνας δεῖλος. Τί με νοιάζει; Ἐννοεῖς τώρα; Σήμερα λοιπὸν τὸ ἔμαθες ὅτι στὸν κόσμον εἴμεθα ὅλοι ἐγώϊστοι καὶ ἄνθρωποι; ὦ! καλλίτερα νὰ τελειώνωμεν ἕως ἐδῶ. Ἀλλέως θὰ με κάμῃς ν' ἀρχίσω τὰς ρητορείας καὶ ξεύρεις ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ διόλου. Ἄ! συγγνώμην, δὲν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι σὲ ἐνοχλεῖ ὁ καπνός...

ΒΕΕΑ. Ἀκουσέ με καλά. Λέγεις ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον γίνονται ἐκ συμφέροντος. Πολὺ καλά. Θέλω νὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλὴν πρὸς τὸ συμφέρον σου. Μὴ με ρίπτῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν!... Δὲν κατόρθωσα νὰ κρατήσω τὴν τιμὴν μου καὶ ὁ Θεὸς με ἐτιμώρησε...

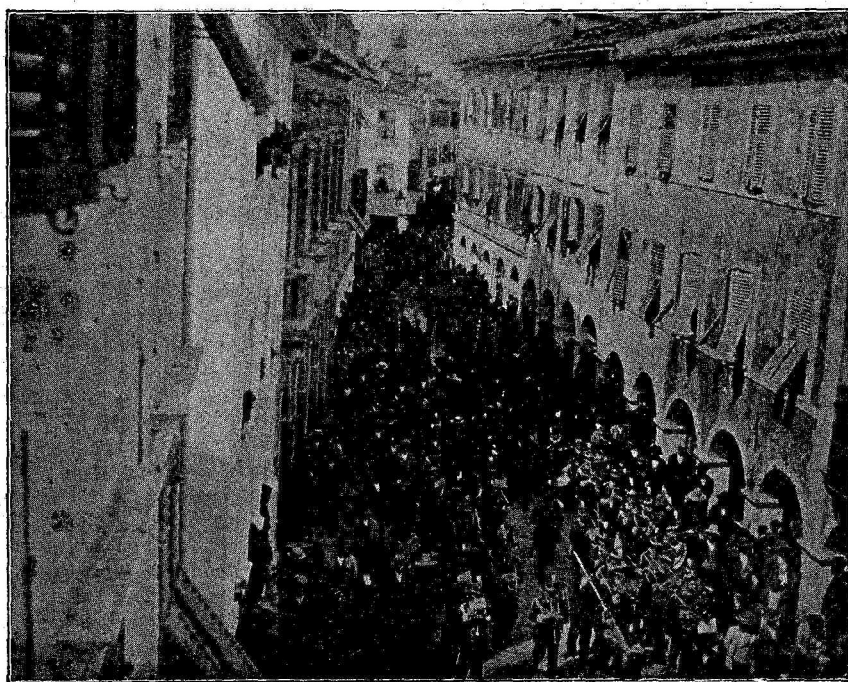
ΕΔΜ. (Εἰρωνικῶς διακόπτων.) Βεβαίως, αὐτὸ εἶναι θεῖα Δίκη...

ΒΕΕΑ. (Ἀμέσως.) Ἀκριβῶς. Πολὺ σωστὰ εἶπες: εἶναι ἡ θεῖα Δίκη. Ἀλλὰ λοιπὸν ὁ Θεὸς ἐκδικεῖται! Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ἐκδικηθῶ ἐγώ;

ΕΔΜ. Ἐπειδὴ εἶσαι τόσον εὐγενὴς πρὸς ἐμέ, θέλω κι' ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω μίαν μικρὰν συμβουλὴν. Σὲ λίγο κάποιος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ἐέρεις ἂν σὲ ἰδῇ ἐδῶ, τί θές; ὦ Θεέ μου!... δὲν θὰ κάμῃς καλὴν ἐντύπωσιν...

ΒΕΕΑ. (Στηριζομένη εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ μὴ πέσῃ.) Ἄ βέβαια, ... πρέπει ... νὰ ἔλθῃ ... μίᾳ ἄλλῃ ... ἐδῶ ... σὲ λίγο... (Αἰφνης, συναθροίζουσα ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς με ὀφθαλμοῦς

ΛΙΤΑΝΕΙΑΙ ΕΠΙΤΑΦΙΩΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

Ἡ λιτανεία διερχομένη τὴν ὁδὸν Ἀνεξαρχηγίας.

ἀπαστράπτοντας.) Κράτησε καὶ τὰς ἐπιστολάς μου. Σὲ συγχωρῶ ὑπ' ἓνα ὄρον. Ἐδμόνδε—ὅθ' ἔλθῃ ἐδῶ μία γυναῖκα—θέλω νὰ μὴ τὴν δεχθῇς.

ΕΔΜ. Εἶσαι τρελλή.

ΕΒΕΛ. (Τρέμουσα κατὰ τὴν φωνὴν καὶ ὁ σῶμα.) Μὴ τὴν δεχθῇς... Βλέπεις... δὲν ἤξεύρω... εἰς μόνην τὴν σκέψιν ὅτι ἐδῶ... ποῦ ἔμεινα ἐγώ... μπορεῖ... μὲ μίαν ἄλλην... τρέμω. Κι' ἐπειτα κούτταξ' δὲν τὴν γνωρίζω... τὴν γυναῖκα ἐκείνην... δὲν τὴν ξέρω, ἀλήθεια; καὶ ὅμως τὴν μισῶ. Ἄκου, Ἐδμόνδε, σὲ παρακαλῶ. ἐγκαταλείπω ἔλας τὰς προτέρας μὲ ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ δός μου τοῦλάχιστον μίαν ικανοποίησιν. (Μὲ ἀγρίαν ἐκφρασιν.) Ἄφησέ με μόνην μ' ἐκείνην τὴν γυναῖκα!... (Ἀσθμαίνουσα.) Μὴ φοβεῖται—βλέπεις—σοῦ ὑπὸ χομαὶ ὅτι δὲν ὅθ' τὴν πειράξω—βλέπεις—σοῦ τ' ὀρκίζομαι... ἀλλ' ἄφησέ με μόνην μ' ἐκείνην! Σοῦ λέγω... δὲν ξέρω... τὴν μισῶ... (Πλησιάζουσα εἰς αὐτόν.) Σὲ παρακαλῶ.

ΕΔΜ. Σοῦ ἀρέσουν αἱ σκηναί; Ἐμέ, ὅχι. Ἄφησέ με.

ΕΒΕΛ. (Μὲ ἀπαίσιον μειδίαμα.) Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις; Λοιπὸν νὰ σώσῃς τὴν τιμὴν μου δὲν θέλεις, νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰς ἐπιστολάς μου δὲν θέλεις, νὰ ἐγκαταλείψῃς ἐκείνην τὴν γυναῖκα δὲν θέλεις... Ἀλλὰ πές μου... λοιπὸν δὲν μὲ φοβεῖσαι διόλου;

ΕΔΜ. (Ἐκπληκτος, στρεφόμενος.) Τί; Ἀλλὰ ξεύρεις πῶς μὲ τρομάζεις ἀληθινὰ μ' αὐτὴν τὴν ὄψιν; Ἀχ, ἄχ, ἄχ! ὁ ἄγγελός μου! Ἡ μικροῦλα μου καὶ ἡσυχὴ κορασιά... (Μὲ ἀγρίαν ἐρωσίαν ἀντιστοιχίας.) Τὴν βλέπετε!;

ΕΒΕΛ. (Τρομερά, σχεδὸν μεγαλοπρεπῆς.) Κορασιά... ἤμουν. Τώρα δὲν εἶμαι πλέον. Σὺ μ' ἔκαμες γυναῖκα. Κούτταξου!...

ΕΔΜ. (Εἰρωνικῶς.) Ἀλλὰ δός μου λοιπὸν ἓνα καθρέπτην!...

ΕΒΕΛ. Ἄ! Θεέ μου! Ἐδμόνδε... χάνω τὸ λογιζόν... Ἐννοῶ ὅτι δὲν καταλαμβάνω τί χάνω... Ἰὴν ἔλθῃ ἐδῶ ἐκείνη ἡ γυναῖκα, ἐγώ... Ἄκου, Ἐδμόνδε... παρ' ὅλον ἐκεῖνο ποῦ μοῦ ἔκαμες... δὲν ξέρω... ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη... δὲν οἶδω νὰ σὲ βλάψω... δὲν θέλω, ἐννοεῖς; Ἄκουσε μίαν συμβουλὴν μου... φῦγε ἀπὸ ἐδῶ... φῦγε... σὲ παρακαλῶ γιὰ τὸ καλὸν σου... φῦγε...

ΕΔΜ. (Κουρασμένος.) Ἐστὶ νὰ φύγῃς, γιατί εἶναι ὦρα!

ΕΒΕΛ. (Ἰφνης.) Ἄ! θέλεις νὰ μὲ ξεφορτωθῇς. (Καταβύβουσα τελευταίαν προσπάθειαν ὅπως κρατηθῇ. Πλησιάζει πρὸς αὐτὸν σχεδὸν συρομένη. Μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.) Καλὰ. Ἐγκατάλειψε ἐκείνην τὴν γυναῖκα κι' ἐγὼ φεύγω.

ΕΔΜ. (Καὶ ἐκεῖνος μκνιῶδης.) Δὲν ἐγκαταλείπω τίποτε.

ΕΒΕΛ. (Μὲ ἀπειλητικὴν παράκλησιν.) Τοῦλάχιστον γιὰ σήμερα. Σήμερα! Ζητῶ μονάχα γιὰ σήμερα.

ΕΔΜ. Δὲν ἐσουνεῖθα νὰ δέχωμαι διαταγὰς.

ΕΒΕΛ. (Μὲ ὕφος θλιβερόν.) Ἄλλ' ἐγὼ δὲν διατάζω: παρακαλῶ!

ΕΔΜ. (Κινῶν αὐτήν. Μὲ τεταμμένον τὸν δείκτην, ὀρμητικώτατος.) Ὅχι καὶ ἀπάλι. Ὅχι. Φύγε!

ΕΒΕΛ. (Ἐκρηγνυομένη, μὲ μεγάλην ἐνεργητικότητα.) Ἄ! Τίποτε λοιπὸν; Ὡστε μὲ περιφρονεῖς, παίζεις μ' ἐμέ; Λοιπὸν μὲ τὰς παρακλήσεις μου καὶ τὰς ἀπειλάς μου... γελᾷς; Λοιπὸν μὲ διώχνεις τώρα γιὰ ν' ἀπολαύσῃς μίαν ὥραν εὐδαιμονίας μὲ μίαν ἄλλην—ἐπιφυλασσόμενος νὰ κάμῃς καὶ εἰς αὐτὴν ὅταν κουρασθῇς ὅ,τι καὶ εἰς ἐμέ ἔκαμες, ὅ,τι τώρα μοῦ κάμνεις καὶ νὰ τὴν διώξῃς καὶ αὐτήν, ὅπως ἐμὲ σήμερα... Λοιπὸν μὲ θεωρεῖς σὰν ἓνα παιγνίδι... Σήμερα εἶναι καινούριο, εἶναι καλὸ... τὸ κρατεῖς... αὐριο δὲν σοῦ ἀρέσει πλέον... καὶ τὸ πετᾷς... Λοιπὸν γιὰ σὲ αἱ γυναικες εἶναι παιγνίδια, εἶναι κοῦκλες;...

ΕΔΜ. (Ἐντρομος.) Τί θέλεις λοιπὸν νὰ κάμῃς;

ΕΒΕΛ. (Ἰφνης μὲ ἐν πῆδημα εὐρίσκεται εἰς τὸ παραπέτασμα, ἀρπάζει μάχαιραν κρεμασμένην εἰς τὸν τοῖχον καὶ μετὰ στιγμὴν τινα ἀγρίως πάλης μὲ τὸν Ἐδμόνδον ὅστις προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ὄπλον καὶ ἀπελπιστικῶς φωνάζει: Βοήθεια! τοῦ τὴν ἐπιπηγνύει τρεῖς φορές εἰς τὸ στήθος λέγουσα:) Λοιπὸν... μάθε ὅτι καὶ ἡ κοῦκλα σκοτώνουν! (Κατόπιν ὁρᾷ εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἀνοίγει ἀμέσως καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς, ἀπελπισ κραυγάζει.) Ἐλᾶτε ὅλοι νὰ ἰδῇτε! Μὲ εἶχεν ἐγκαταλείψει. Καὶ ἐγὼ τὸν ἐσχότωσα!

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Κ. Καίροφύλα).

★ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ★

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Εσταυρωμένα τὰ χέρια ὁ Παῦλος ἐκαμάρωνε μὲ μίαν προσήλωσιν, γεμίστην θαυμασμόν, τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου, ποῦ εἶχε φιλοτεχνήσει ἄλλοτε εἰς τὰ νεανικά του χρόνια καὶ τὸ ὅποιον ἔμελλε τὴν ἐπομένην νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν διγωνισμόν κάποιας καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως.

Πόσῃ φιλαυτίαν ἔβλεπε νὰ λάμπῃ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἀντικρύζοντας τὸ ἀριστούργημά του ποῦ θὰ τοῦ ξάνοιγε ἓνα κόσμον θριάμβων αὐρίων, ἓνα δρόμον ἀγνωστον ἕως τώρα, πανένδοξον, σπαρμένον ἀπὸ δαφνοῦλλα ποῦ θὰ τὸν ἔραρινεν ὁλος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡσθάνετο ἐντὸς τοῦ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πόνου ποῦ τὸν ἐνέπνευσε καὶ τὴν παρέσυρε εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ἀθανασίας νὰ ἐκχειλίσῃ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ μίαν δικαίαν υπερηφάνειαν διὰ τὸ πλάσμα του, ἀνάμικτον μὲ κάποιον μυστηριώδες γόητρον. Θέλει νὰ κάθεται ἐκεῖ ὥρες ὀλόκληρες ἐκστατικῶς καὶ ἄφωνος, βυθισμένος εἰς ἓνα εἶδος νάρκης γλυκυτάτης, νὰ τὸ περιβάλλῃ μὲ βλέμμα ἀχόρταγον, θαρρεῖς πῶς κάποιον χέρι ἄορατον τὸν κρατεῖ ἐκεῖ καρφωμένον, μαγευμένον ἀπὸ τὴν ποίησιν καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς καλλονῆς ποῦ ἐπλημμύριζε τριγύρω.